

Och det här är mina ord

I

Ingen kallar mig människa. Jag är inget djur. Ingen kallar mig djur. Jag är ingen människa.

Ingen kallar mig någonting, alla kallar mig ingenting. Jag leker inte med orden, jag försöker omfamna en tanke som endast motvilligt låter sig tänkas.

Jag vet att det är meningen att jag ska vara antingen eller och att det ligger hos alla ting att vara antingen eller, men jag är inte antingen eller, jag är någonting annat. Är jag utanför?

II

Varför jag inte dödade djur som yngre: jag tyckte att det gav upphov till mer problem än det löste. Kanske blod på kläderna. Vad skulle far säga? Och om djuret anföll, hur skulle jag förklara mina trasiga kläder och mina öppna sår?

”Mor, djuret försökte stjäla mina kläder och sedan min hud.”

”Du ljuger.”

Och visst, det hade varit en lögn, en dålig lögn – för vad ska ett djur med människokläder och människohud till?

Noggrann förberedelse, har jag fått förstå, är grundregeln. Det är vad som förvandlar mordets problematik till mordets tillfredställande praktik. Utred och kom fram till rätt tid, plats och tillfälle innan aktion. Allt det där du har sett på tv och läst i böcker, om än inte lika tillrättalagt. Det handlar mycket om passion och lusta och flexibilitet, att ta vara på plötsliga möjligheter.

III

Min barndom var varken bra eller dålig, den bara var och detta varande var varken eller, inte heller mitt emellan. Ingenting låg snett och gjorde mig yr, så som hemska drömmar kan kantra hjärnans jämvikt och ge tunnelseende vid uppvaknande. Ingenting sköt iväg bortom min kontroll och gjorde mig orolig i mage, över bröst och i huvud, så som okontrollerbara och utagerande impulser i efterhand kan ge upphov till vidvinkel-ångest.

Mor och far glömde aldrig min födelsedag. De gav mig presenter. De gav mig mat. De gav mig husrum, uppmuntran och de gav mig sagor. Kramar och pussar och verktygslådor.

Idag är mor och far döda.

IV

Jag hade sex med en man från jobbet igår. Efteråt ville han sova över. Jag lät honom sova över. När jag senare under kvällen vaknade önskade jag att han var borta. Jag strök med fingret över hans hud när han sov. Han rös i sömnen. Kanske tänkte han på mig.

V

Jag träffade samma man idag igen. Han har brunt, lockigt hår. Han drack rödvin och pratade.

”Jag liknar inte alls min pappa”, sa han. ”Jag är från en annan generation, i alla möjliga bemärkelser. Jag liknar ingen du någonsin träffat förut. Jag är någonting och även om du kanske inte ser det just nu så kommer du snart att se att jag är någonting värdefullt på väg mot någonting stort, kanske med dig i följe.”

Så många ord, så lite ordning. Jag kunde inte följa med.

VI

Att skriva är en koncentrerad form av tankeverksamhet, sägs det. Jag har byggt ut min garderob för att få plats med mina block. Det har blivit många block.

Att skriva och spara vad jag har skrivit för att sedan läsa vad jag har skrivit ger mig struktur. Det ger mig möjlighet att skriva om min dåtid och leva min framtid utan hämningar. Du förstår.

VII

Att dra ut tänder kräver näbbtång och tålmod. Det kräver vilja och mod och en stadig hand.

Jag har hittills dragit ut tre tänder. Två gick sönder, en ruttnade.

VIII

Inget ljud ljuder, inget blod flyter. Ljud bör ljuda och blod bör flyta. Istället, ingenting. Jag vill ha ljud och jag vill ha blod. Jag vill se och höra och göra.

IX

Mitt favorittal är tre. Allting fungerar med tre. Under tre – undermåligt; över tre – över målet. Perfekt är tre.

Tre.

X

Ibland känner jag mig ensam. Jag undrar hur livet vore om jag inte var den jag är. Om jag inte var bunden, kedjad. Om jag istället vore fjädrad och fri, flygande – med en mus i munnen.

XI

Människans största muskel är huden, inte sätesmuskeln. Hud är muskelmassa på plan yta, alldeles oavsett vad gemene man och kvinna analt orerar, era as! Och huden är en kraftfull muskel, även seg, även stinkande: ett organens fängelse.

Jag har avlägsnat hud. Jag har skurit hud i delar. Jag har stekt delar av hud och sedan krossat delarna till ett fint pulver i min mortel.

Jag har hud i en urna.

XII

Den mänskliga tanden kan inte äta kött utan att påminnas om att den är van- och felskapt, att den är en evolution bort från praktisk funktion.

XIII

Leddjurens fasettögon har en massa små delar. En kollega tyckte att dessa var perfekt ordnade. Sedan talade han om bikupans perfektion och talgoxens läten. Han talade om fjärilar, om hur de förvandlas och hur denna förvandling var en passande metafor för medborgarrättsrörelsen i USA.

Så många ord, så lite ordning. Jag ville inte följa.

XIV

Jag drog ut min trubbiga huggtand idag, den som på vargar är vass. Det blödde. Jag placerade tanden bredvid min urna med hud.

XV

Jag har införskaffat ett öga idag. Inte två, ett.

Från en kartong klippte jag till två ben. Jag målade kartongen, skapade skor i svart och byxor i brunt. Från en annan kartong klippte jag ut en överkropp med två långa armar. Jag målade dit en kortärmad tröja i rött. Jag strök lim på kartongdelarna, fäste dem tillsammans, strök lim över kartongkroppen och strödde hud från urna på den. Från en tredje kartong klippte jag till ett huvud och gjorde ett hål längst ned och ett högst upp. Jag borrade ett litet hål i min slipade – nu vassa – tand, trädde ett snöre genom hålet och band sedan fast tanden vid det nedersta hålet på huvudet. I översta hålet på huvudet placerade jag ögat. Runt ögats omkrets – både på fram- och baksidan – strök jag ett tjockt lager kontaktlim. Slutligen limmade jag fast huvudet på överkroppen.

Detta är min modell.

XVI

Jag drack öl på en pub tillsammans med mannen: bruna ögon, brunt och lockigt hår, ord på ord på ord och en stank av låtsad visdom. Han sade via omvägar och antydanden att han var unik. Jag sade att det kanske kan stämma, men troligtvis inte. Han blev tyst. Jag kysste honom. Det kändes som om jag blev äldre och kortare.

”Ingenting är verkligt”, sade jag. ”Jag försöker få saker och ting att hänga samman”, förklarade jag.

Han sade ingenting.

XVII

Jag har inte skrivit på ett tag. Jag går vilse när jag inte skriver.

Modellen försöker tala till mig. Jag är inte galen. Jag vet att den inte talar, att den inte kan tala. Men den kan sätta saker och ting, tillstånd och tanke, i relief. Och dess löst sittande öga säger mig att saker och ting, tillstånd och tanke, är ur led. Dess löst sittande öga säger mig att tillstånd och tanke, nerv och puls, har stelnat och att ett brott – som i tudelning – krävs för att öppna kanaler för rörelse.

XVIII

Jag hade svarta handskar på händerna. Han stod mitt framför mig med en vägg bakom sig. Han log. Hans bruna, lockiga hår sken under rummets skarpa taklampa. Jag slog honom i ansiktet med handflatan. Han sade att jag skulle sluta. Han såg inte rädd ut. Han visste inte då att jag inte skulle sluta, att jag skulle slå in hans ansikte.

Jag slog en gång med min knutna näve. Jag tror jag använde höger knytnäve. Jag slog hårt över näsan. Han stod kvar: chockad och frusen på plats. Blod rann ur hans näsa. Jag slog en gång till, nu ännu hårdare. Han försökte värja sig, utan att lyckas. Jag såg hans ansikte, näsan täckt av blod. Efter andra slaget bestämde jag mig för att slå honom trettiofyra gånger på samma ställe i ansiktet, varken mer eller mindre. Slag på slag över näsan. Vad som händer, tänkte jag, det händer.

Tredje gången jag slog gick näsbenet sönder. Han föll bakåt mot väggen. Benen föll åt sidan och blod strilade ur näsan.

Med sjätte slaget tror jag att jag slog av en tand eller en bit av en tand.

Vid nionde slaget blev jag svettig. Jag räknade slagen tyst för mig själv. Allt gick väldigt sakta och allt ljud – slask, dask, tand- och benkross, ögonhinnans vattniga bristande och blodets elektriska knaster – passerade ljudfilter placerade vid ytteröröronen. Klagande och beklagansvärda ljudvågor förvandlades till valsång.

Vid tjugonde slaget började min rygg värka. Mannen låg lutad mot väggen och väggen var täckt av blod, snart hjärnsubstans.

Det krävs uppenbarligen trettio slag av medelmåttig styrka för att krossa en fullvuxen mans kranium. Efter trettionde slaget försökte jag slå ännu hårdare, men jag var trött. Det blev tre lösa, blöta slag.

Jag slutade slå, backade ett par steg och synade resultat.

”I döden är ingen och ingenting unikt”, sade jag och skrattade. Sedan kände jag ånger, men det var – som alltid – för sent. Alltid för sent.